

UNDER DANNEBROG

MARINEFORENINGENS MEDLEMSBLAD

ORGAN FOR SØVÆRN OG SØFART

UDGIVET AF MARINEFORENINGEN.

REDAKTØR: AXEL JUEL

10. AARGANG
1923.

BLADETS OG FORENINGENS KONTOR
Møntergade 22, Mezz., København K.
Telefon Byen 3448.

BLADETS ANNONCEEXPEDITION:
Hardy Christensen.
Ved Amagerport 14, 3. Tlf. Amager 3139 y.

HÆFTE VIII.
AUGUST

FORENINGSMEDDELELSER M. M.

Under Medvirkning af Arkitekt E. W. Marston og Grosserer Vald. Schou

AARHUS-KREDSEN

afholdt Søndag den 1. Juli Udflugt til Tranbjerg, et lille smukt Forlystelsessted ca. 1 Mil Syd for Aarhus. Da det var den første festlige Sammenkomst efter Sammenslutningen af de to herværende Marineforeninger, var Kammeraterne mødt talrige. — Afgangen foregik fra Hovedbanegaarden Kl. 12.45 og ca. 1/2 Time efter ankom man til Tranbjerg, hvor Kammeraterne fandt sig godt tilrette i den smukke Have. — Kl. 3 paa Baadsmændene til Kaffe, hvorpaa Formanden, Skorstensfejermester *Bredal*, bød Velkommen og udbragte et Leve for Foreningen, Sangbogen kom frem og flere gemytlige Sange ringede gennem Salen. — Efter at Kaffen var nydt, stormedes Keglebanen, hvor Foreningen havde udsat 6 værdifulde Præmier for Herrer og en for Damer. — Ved 4 Glas pebes til Skafning, og ved 6 Glas begyndte Dansen paa Agterdækket, og her uddeltes Præmierne fra Keglespillet. Repræsentant *Barnø* modtog 1 Præmie for Herrer og Fru Kaptajn *Poulsen* Damernes Præmie. Efter at der var udbragt et Leve for de forskellige Præmietagere, takkede Hr. *Barnø* og udbragte et Leve for Foreningen og dens Ledelse, hvorefter Gutterne igen tog fat paa Dansen. Kl. 10 hjemsendtes Mandskabet.

NÆSTVED-KREDSEN

havde megen Fornøjelse af sin Udflugt til Knudshoved Søndag den 1. Juli. Vejret var ganske vist alt andet end sommerligt, men Formanden erklærede med megen Bestemthed, at om det saa lynede og tordnede, skylregnede og frøs paa een Gang, saa *skulde* man af Sted.

Og ved 9-Tiden om Morgenen saa man »de helbefarne« stille nede ved Havnen, hvor Kammerat *Martens* fra Karebæksminde laa med sin »Torpedojager« med fuld Damp oppe.

Fløjterne lød, og Mandskabet samledes paa Dækket til Mønstring.

Og saa stod man Fjorden ud for at lægge til hos Kammerat, Konditor *Petersen*, Karebæksminde, hvor Kaffen stod og ventede, og hvor man skulde proviantere.

Da de fornødne Kvanta af vaadt og tørt var bragt om Bord, satte man Kursen mod Knudshoved. Her smeldede Dannebrog i den friske Brise, og »Amtmand« *Christiansen* med Familie stod parat til at modtage Gæsterne.

Da man havde indtaget den udmærkede Frokost, besaa man, iført Regnfrakker og Galoscher, den ejendommelige, men smukke Natur, og først sent paa Eftermiddagen sejlede man tilbage til Karebæksminde.

Alle Deltagerne var enige om at have haft en meget fornøjelig Tur, der sent vil glemmes, og som sikkert, bortset fra det mindre gode Vejr, vil friste til Gentagelse.

ESBJERG-KREDSEN

afholdt den 8. Juli en Udflugt til Fanø. Turen var særdeles begunstiget af Vejret, idet vi befandt os midt i den berømmelige Varmeperiode, der fik de mere befarne Medlemmer til at mindes hede Dage »under Liniens«. Der blev da ogsaa spundet adskillige »Ender« om Virkningerne af Æquators Sol — til stor Glæde for Lægdsrullefolkene, der som bekendt er Tilhørere til de Befarnes mærkelige Oplevelser.

I Eftermiddagens Løb gennemtrawledes Øen og man tog sig en Dukkert i Nordsøens kølige Bølger, for saa Kl. 6 at samles i Industriforeningen i Nordby, hvor Festudvalget havde arrangeret en veritabel Kro, hvor Udvalgets Medlemmer stod for Skænken og aabenbarede uanede Evner i denne Retning. Efter at have hejst Flaget med Honorør, bænkedes man om Fadene med det dejligste »Fanø Smørrebød«, der har den Egenskab at være vidt forskelligt fra alt andet Smørrebød. Taler og Sange vekslede i det Par Timer, Varmen tillod at sidde til Bords, og navnlig vakte en Tale af et nyindmeldt Medlem fra Fanø stærkt Bifald. Der synes i det hele at være Stemning blandt Fanøboerne for at melde sig ind i Foreningen, men der er jo det at bemærke, at saa faa af Mændene er hjemme, de fleste farer.

Efter Bordet dansede man, og Krofa'r fik rivende Af-sætning, men det var ogsaa umuligt at modstaa saavel Tørst som de billige Priser. Som Afslutning afholdtes en munter lille Auktion over »Rester«, og Kl. ca. 2 gik det med Ekstrafærge mod Esbjerg, hvor man skiltes i Bevidstheden om at have tilbragt en storartet Dag i Kammeraters Kred.

Den første Juli afholdt Skyttelavet sin aarlige Præmieskydning i »National«. Kammeraterne mødte Kl. 2 og Skydningen gik flink. De mange Værdifulde Præmier, der var udsat, gjorde deres til at alle anstrængte sig til det yderste. Efter Skydningen Kl. 7 samledes Kammeraterne til Skafning, og her var der som sædvanlig, naar Skyttelavet er samlet, et godt Humør.

Efter Spisningen (ved Desserten) blev Præmierne uddelt og faldt saaledes:

1. Præmie og Vandrepræmie Savskærer *Larsen*.
2. » Telegrafassistent *Rasmussen*.
3. » Savskærer *Larsen*.
4. » Styrmand *Christensen*.
5. » Savskærer *Larsen*.

Flidspræmien for Sæsonen tilfaldt Savskærer *Larsen*.

I Skydning med fast Anlæg faldt Præmierne saaledes:

1. Præmie Bogholder *Nyhammer*.
2. » Togfører *Steffensen*.
3. » Fjerkræhandler *Fasting*.

Efter Middagen tilbragtes Resten af Aftenen i kammeratlig Sammenvær indtil Udskejning, og Kammeraterne gik hjem med Glæden af at have tilbragt en behagelig Aften.

RANDERS-KREDSSEN

afholdt sin aarlige Sommerudflugt Søndag den 22. Juli. Kl. 1 Eftm. samledes en anselig Skare af Kredsens Medlemmer med Familie ved Motorbaaden »Ægir«, hvor Kredsens Stander var hejst. Ret præcis lagde Baaden ud, og Turen gik nu ned ad den smilende Fjord. Trods lidt frisk Kuling, befandt Selskabet sig saa godt paa Dækket, at Kahytten kun befolkedes, naar Mændene trængte til en Svalebajer. Efter en god Times Sejlads, landede vi ved Uggelhuse, hvor vor joviale Kammerat, Kroværten *Poul Sørensen*, havde dækket Kaffebordene. Her bød Formanden velkommen, og efter en Sang for Fædrelandet, gik det løs paa den dampende Kaffe. Atter lød Sangen for vort Flag, hvorefter Kredsens Sekretær holdt en lille Agitationstale for sit Kælebarn, Kredsens Skyttelav, som i næste Maaned træder i Virksomhed. Efter at Kaffen nu var drukket, gik Turen med vort Flag i Spidsen til den smukke Floes Skov, hvor vort Musikkorps snart drog en Del, baade unge og gamle, til Dansestraden, medens Resten fordybede sig rundt omkring i Skovens Gange, indtil Baadmandspiben Kl. 6½ kaldte til Skafning. Dejligt smager Mæden i den friske Skov, saa det var godt, at der endnu var nogle Timers Motion ved Dansen, inden Formanden Kl. godt 9 beordrede Afmarch til Baaden. Først henad Midnat naaede vi atter Randers, og det kraftige Leve for Marineforeningen, der lød til Afsked, vidnede om, at Deltagerne havde tilbragt en fortræffelig Dag.

KOLDING-KREDSSEN

foretog den 11. Aug. sin aarlige Sommerudflugt pr. Motorbaad. Der afsejledes Kl. 1½ fra Havnen til Gl. Aalgaard, hvor der i Baade gjordes Landgang, og hvor den stod paa Kaffe til de medbragte udmærkede Marinekringler. Herfra sejledes til Kongebrogaarden, hvor der arrangeredes en større Gevinstskydning, der forløb saa heldig, at alle Deltagerne fik hver en meget brugbar Genstand som Gevinst.

Kl. 6 samlede Deltagerne om et veldækket Bord, efter at der først var taget et Par Plader af samtlige Deltagere.

Al Samling tilkendegaves ved Kanonsalut af den medbragte Armstrongs Kanon, der betjentes af Kanonkommandør, Dbmd. *Eriksen*, der ved Helgoland indtog samme Stilling paa Korvetten »Hejmdal« den 9. Maj 1864.

Ved Bordet bød Foreningens Formand, Tandler *Strange Friis*, Velkommen, særlig til de 2 Veteraner, Foreningens Æresmedlemmer, *Jens Jensen*, og Kanonkommandør *Eriksen*. Han foreslog, at den første Hilsen gjaldt Hs. Maj. Kongen, som altid har vist vor Marine stor Interesse, ikke mindst derved, at begge hans Sønner, Kronprinsen og Prins Knud, er tjenstgørende i Flaaden. Et Leve for Kong Christian den 10. (9 Hurra).

Derefter kom de medbragte Sangbøger frem, og saa vekslede Sang og Tale livligt under Maaltidet.

Efter dettes Slutning var der dækket Kaffebord i den store Sal, og da det opdagedes, at en af Flaadens Officerer, nemlig Vice-Admiral *Zachariae* med Frue var til Stede, blev de af Formanden indbudte som Gæster, hvad de beredvillig efterkom.

Formanden bød dem Velkommen og tolkede Foreningens Glæde over at have en af vore brave Marineofficerer iblandt os. Han foreslog et Leve for Admiralen.

Jens Jensen udbragte et Leve for Admiralinden, som er Datter af Næstkommanderende paa Pantserfregatten »Peter Skram«, hvor han havde gjort Tjeneste paa Tøgt i Nordsoen og Eskorten med Prinsesse Dagmar til Rusland.

Amtsforvalter *Nielsen* præsenterede sig som en af Admiralens Elever paa Marineskolen.

Blikkenslager *Barsoe* udbragte et Leve for sin humane Chef, Prins Valdemar. — Viceadmiralen, som boede i samme Ejendom, tilbød at bringe Prinsen denne Hilsen.

Konditor *Klaaborg* fremdrog Minder fra Orlogstiden, men var ligesom alle de øvrige i høj Grad utilfreds med senere at være indkaldt til at gøre Tjeneste paa Landjorden.

Vice-Admiralen udtalte sin Glæde over denne tilfældige Sammenkomst med gamle Marinere og særlig over den smukke Omtale af Minderne fra deres Tjenestetid. Han fortalte i korte Træk sin Livsbane ved Flaaden og udbragte et Leve for Marineforeningen.

Kl. 10 forlød Admiralen med Frue Selskabet, og da de gik fra Børde, lød der selvfølgelig Kanonsalut.

Dyrlæge *Hortyk* afløste Blikkenslager *Schack* som Skyttekonger, de fik selvfølgelig deres Salut og Hurra'er.

Efter en kort Stund at have danset, saavel ældre som moderne Danse, afmarcheredes med Flag til Fanemarchens Toner til Baaden for at sejle hjem, og alle var enige om, at det havde været en Tur, som saavel Formanden som den øvrige Bestyrelse havde Ære af. . .

FREDERIKSHAVN-KREDSSEN

afholdt Tirsdagen den 7. Aug. en vellykket Pakkefest, der indbragte ca. 100 Kr.

Ved det efterfølgende animerede Punchegilde var Stemningen ypperlig, og Overkanoner *Harald Jensen* gjorde store Lykke med sine uforlignelige »Børnesange«. Stor Jubel vakte en elskværdig Invitation fra Odense Lokalkreds og Skyttelav til Søndagen den 19. Aug.

FREDERIKSHAVN-KREDSSEN

Marineforeningens og Sejlklubbens Medlemmer havde den 31. Juli fyldt Teatrets Parket og Galleri til den Foreningsaften, de to Organisationer var enedes om at afholde.

Det blev en vellykket Aften. Allerede det første Indtryk var festligt. Salen var smykket med Flag fra Loft til Gulv, og Publikum mødte med det bedste Humør.

Inden Tæppet gik op, gled Marineforeningens Splitflag til Tops foran Scenen under behørig Honnør, og Kaptajn *Weber Hansen*, et lige skattet Bestyrelsesmedlem i begge Foreninger, bød i en kort Tale Velkommen.

Saa tog Helsingreens Skuespillere fat med »Ekspeditionen«, en noget drastisk, men munter og harmlos Folkekomedie. Den fik en fortræffelig Udførelse. Det vilde ikke være nemt at fremhæve nogen enkelt; alle var i det rette Plan.

I Mellemakterne forkortedes Tiden med Optræden af enkelte Skuespillere. Efter 1. Akt sang Frk. *Annie Hansen* Flag-sangen, og efter 3. Akt traadte Gunnar Helsingreen frem og sang »Ved fremmed Kyst«. Hele Publikum rejste sig og sang med paa »Danmark, dig følge Held og Hæder«. Bifaldet var enormt. Der var Stemning over det. Marineforeningens Formand, Fabrikant Larsen, overrakte Kunstneren Rosenbuketter med røde og hvide Baand. Saa kom den blaa Sangbog frem, og Landlovsvisen og andre Marinesange lød.

Efter Forestillingen sang Helsingreen Sømandsvisen om den farende Blæst, og Tæppet gik op for et fikst Tableau; Sejlsportsmænd og Damer foran det nye Klubhus, der nu er ved at blive til Virkelighed ude ved Molen. Paa »Cimbria« Scene var det allerede færdigt og elektrisk illumineret.

Der pebes saa det forlørende »Øl-skaffe«, og Salen blev ryddet. Klokken var bleven ca. 11, inden Forestillingen var Slut. Marinerne havde Flag og Klokke med, og mange bivaanede den Aften for første Gang Ceremonien, naar Splitflaget gaar op og atter hales ned. Naar Vagten »slog Glas«, var der mange, der saa lidt desorienterede ud, og for de Agerende paa Scenen var det ikke let at »blive i Rollen«, naar Marineforeningens Formand midt under det hele rejste sig og meldte Tiden paa Orlogsvis.

Dansen gik brillant paa Dækket. De to Klubbers Medlemmer kan sammen, lader det til. Blot der havde været dobbelt saa stor Plads.

En vellykket og smuk Aften i idel Harmoni. Der vil sikkert følge flere efter ad Aare.

VETERAN FRA 64 PEDER MIKKELSEN LØTH'
BEGRAVELSE PAA TORNBYS KIRKEGAARD

Et stort Følge var mødt den 17. Juni hvoriblandt Formanden for Marineforeningen og 6 gamle Marinere fra Tornby med Foreningens Flag, for at følge den gamle Hædersmand til hans sidste Hvilested. Med Kammerat *P. Storgaard* som Flagmand i Spidsen, satte Ligtoget sig i Bevægelse fra Afdødes Søns Hjem; en lang Række af Vogne fulgte.

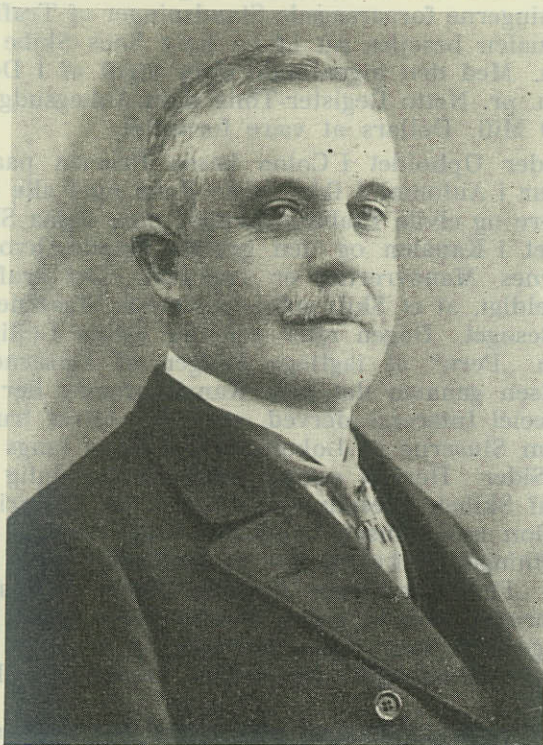
Ankomsten til Kirken, dannede de gamle Marinere Spalier og blottede Hovederne, medens Flaget og Kisten blev baaret ind i Kirken, hvor Flagmanden stillede sig ved Siden af Kisten med Flaget; efter at Pastor *Sonne* havde talt i smukke og bevægede Ord om den Afdøde, blev Kisten baaret ud til Graven med Flaget og Marinerne forrest. Ved Graven dannedes igen Spalier, Flaget kippedes 1 Gang da Kisten firedes i Graven og alle blottede Hovederne.

Et Væld af Kranse prydede Kisten. Marineforeningens Hirtshalskreds nedlagde 1 Krans med røde og hvide Silkebaand paa Graven.

Atter er en af de gamle Hædersmænd stedet til Hvile. Ære være hans Minde!

KAPTAIN ISHØY

Den 7de September fylder en i vide Kredse kendt og afholdt Kaptajn i vor Koffardimarine, fhv. Kaptajn i D. F. D. S. Ishøy, 70 Aar, og Dagen vil sikkert ikke gaa ubemærket hen, thi Kaptajn Ishøy er kendt og afholdt i vide Kredse for sin personlige Elskværdighed, forenet med de Egenskaber, som vi regner for den danske Sømandsstands bedste. Gennem en lang Aarrække har Kaptajn Ishøy i den indenrigske Fart som Fører af de skiftende Aarhus-Baade med det med disses Størrelse stadig stigende Antal Passagerer, haft et stort An-

svar hvilende paa sig, ikke mindst gennem Krigsaarene, noget, der nok kunde tage paa sin Mand, og stedse har hans Dygtighed og Paapasselighed vundet ham de Tusinder af Menneskers Paaskønnelse, der roligt betroede sig til hans Førerskab.

Kaptajn Ishøy er Sønderjyde, født i Bedsted som Søn af Sognepræst I. i Aabenraa Amt og af gammel Præsteslæggt. I 1868 kom han som frivillig Lærling ud med Fregatten »Jylland«, og gik i 1869—71 i Koffardifart paa Nord- og Østersøen. I 1872 tog han Styrmandsexamen og sejlede derpaa i nogle Aar paa Langfarter med Hamborgerskibe paa Ostindien og Amerikas Vestkyst. I 1881 aftjente han Værnepligten i Marinen og gjorde Tjeneste som Reserveløjtnant og indtraadte endelig i 1883 i D. F. D. S. Tjeneste som Kaptajn i den indenrigske Fart og har i denne ført en Mængde af de mindre Skibe, inden han i Halvfemserne overtog Aarhusruten med den dengang store og elegant udstyrede Hjuldamper »Christiania«. Senere har Kaptajn Ishøy ført baade »Aarhus« og »København«, og havde under sidstnævnte Skibs Bygning paa Helsingørsværftet Tilsyn med dette — begge Skibe er som bekendt af betydelig Størrelse og smukke Repræsentanter for D. F. D. S. Passagerflaade og for dansk Skibbygning.

Efter 52 Aars uafbrudt Sømandsgerning tog Kaptajnen i 1920 sin Afsked. Af denne lange Aarrække havde de 27 Aar været i D. F. D. S. Tjeneste, og i 1909 udnævntes han til Ridder af Dannebrog, som Paaskønnelse af hans udmærkede Tjeneste. Adskillige Gange i Aarenes Løb har Kaptajnen ført H. M. Kongen over Kattegattet.

I bedste Velgaaende nyder Kaptajn Ishøy nu sit Otium paa sin Ejendom i Gadstrup i Midtsjælland, og paa Fødselsdagen vil sikkert mange Lykønskninger naa ned til den endnu ungdommelige Kaptajn, der gennem en lang Livsgerning har hævdet sin Stands og sit Fags Ære paa den smukkeste Maade. Vi knytter dertil Haabet om, at Marineforeningen endnu længe maa kunne tælle Kaptajn Ishøy blandt sine trofaste Medlemmer.

KOMMENDE MØDER

København-Kredsens Skyttelav: 2. September Kl. 10:
Den store Præmieskydning.

Naar Hofjuveler Kragh har mange tomme Skuffer i disse Dage er det grundet paa Lavets store Indkøb af Præmier. Hvis en eller anden Kammerat vil skænke en Gevinst, skal Bestyrelsen gøre sig Umage for at anbringe den.

PRINS VALDEMARS REJSE MED »Ø. K.«
MOTORSKIB »PERU«

1922—23.

Fra meget anset Kilde, der ikke ønsker sig nævnt, har »Under Dannebrog« haft den Glæde at modtage nedenstaaende, ikke mindst for Marineforeningens Medlemmer interessante Beretning om vor Æresformand, Hs. kgl. Højhed Prins Valdemars for kort Tid siden afsluttede Rejse med »Ø. K.s Motorskib »Peru«.

Som bekendt har Hs. kgl. Højhed Prins Valdemar for nylig foretaget en Rejse med Det Østasiatiske Kompagnis Motorskib »Peru«. Den 13. December 1922 tiltraadtes Rejsen fra Antwerpen med St. Thomas og San Francisco som dens første Maal. Efter en Uges Sejlads i Atlanterhavet under vedvarende haarde vestlige Storme var Skibet Juleaftens Dag ca. 30 danske Mil nordfor Azorerne. Vejret var afklarende og Juleaften fejredes paa en baade højtidelig og fornøjelig Maade. Fra Østasiatisk Kompagnis Side var der sørget for smukt pynkede Juletræer i alle Skibets Messer og i det hele for at gøre Festen saa hyggelig som muligt. Gramofonen spillede Julesalmerne med Herolds Stemme og bidrog til at forøge det højtidelige Præg, som slige Fester altid faar paa Søen. Vejret blev efterhaanden bedre og mildere indtil omkring den 29. December, da det rigtige Passatvejr begyndte med blaa Himmel, lette, hvide Skyer og en ganske ideel Temperatur, en af de smukkeste Oplevelser, man

kan have. Den 2. Januar kom Sombrero Fyr i Sigte, og samme Dags Aften Kl. 10½ naaedes St. Thomas' Havn.

Det var 43 Aar siden, Prinsen sidste Gang besøgte St. Thomas og det daværende danske Vestindien som tjentgørende Officer ombord i Korvetten »Dagmar«, og det var derfor af stor Interesse at gense Byen med Omgivelser den næste Morgen. Megen Forandring er der ikke foregaaet med den set udefra, men desto større med Terrænet i Havens østlige Side, hvor det Østasiatiske (Vestindiske) Kompagni har anlagt et stort og meget smukt og praktisk Etablissement med et langt Bolværk, ved hvilket er 30 Fod Vand, Vareskure, Kuloplæg, Kraner og Elektricitetsværk, som leverer Elektricitet foruden til Anlægget ogsaa til hele Byen St. Thomas. Hele dette Anlæg bidrager meget til at give St. Thomas' Havn et moderne Præg, som den tidligere ganske savnede. Desværre er Trafiken og Omsætningen som saa mange andre Steder yderst ringe for Tiden, men der kan næppe være Tvivl om, at den vil tiltage betydeligt, naar Verdensomsætningen kommer i Gang igen. Kaptajn Laub af den danske Marine er Selskabets Agent og tillige dansk Generalkonsul paa Stedet. Han tager sig med megen Energi af dets Affærer. Derimod faar man ikke Indtryk af, at den amerikanske Regering eller Amerikanerne gør noget særligt for Øerne i det hele. Deres væsentligste Virksomhed, militære saavel som Handelsforetagender, er henlagt til Portorico, og der synes ikke at være nogen som helst Udsigt til Fremkomsten af de mange nyttige Foranstaltninger, som man havde ventet sig og hørt omtale ved de Forenede Staters Overtagelse af Øerne. Befolknin-

gen synes for en stor Dels Vedkommende at have bevaret hengivne Følelser for Danmark og at ønske sig tilbage dertil. Det var rørende og tillige morsomt at se Negerbefolkningens Modtagelse af Prinsen. Mange kendte ham igen fra hans Ophold ved Øerne i 1879. De var dengang unge Mennesker, nu aldrende og gamle Folk, men alle kappedes de om at hilse ham med Velkomstudraab og Gestikulationer, naar han færdedes paa Gaderne.

Efter to Dages Ophold ved St. Thomas, hvor en Del af Lasten lossedes, forlod „Peru“ Havnen den 4. Januar og satte Kurs mod Panama-Kanalen. Sejladsen over det karaibiske Hav med en frisk Medbør af NO-Passaten er af ualmindelig Skønhed og Behagelighed, især naar den foretages i et Motorskib, hvor man ikke er generet af Røg og Støj som fra en Dampmaskine. Man føler sig i flere Henseender som ombord i et Sejlskib, og Opholdet ombord bliver særligt behagelig paa Grund af det gode Kompagnis Skibe; Lukafer og Salon er i „Peru“ Logement for Besætning og Passagerer i Østasiatisk installeret i Dækshuse tillige med Baderum, Pantry m. m., og Prinsen havde to rummelige og luftige Lukafer i et saadant Dækshus. Alt forenede sig derfor for at gøre Opholdet ombord fuldkomment i enhver Henseende, og Interessen ved Turen forøgedes i høj Grad ved Passagen gennem Panama-Kanalen. Denne fandt Sted Tirsdag den 9. Januar under meget gunstige Forhold. Selve Konstruktionen af Kanalen og Sejladsen igennem den, hvorunder man hæves 85 Fod tilvejs ved Passage gennem 3 Sluser paa Atlanterhavssiden, sejler gennem Gatun-Søen og Culebra-Passagen til man atter ved Sluser sænkes ned til Niveau med Havet paa Pacificsiden, er saa velkendt i alt Fald ved Beskrivelser og Omtale, at det ikke just er det, der imponerer saa meget, naar man første Gang kommer igennem denne Kanal. Det er mere Udførelsen af dette storslaaede Foretagende. Sluserne selv er af mægtige Dimensioner og er dobbelte, og Skibe kan tages igennem kommende samtidigt fra begge Sider. Gatun-Søen, som man nu gennemsejler med fuld Kraft med de største Skibe, var tidligere tørt Land, men ved Opdæmning af Chagres-Flodens Vand har man tilvejebragt et Farvand her paa ca. 164 eng. □ Mil. Man faar et Begreb om Omfanget af de Beregninger, der er gaaet forud for dette Foretagende, naar man hører, at Chagres-Floden leverer Vand ikke alene til Gatun-Søens Vedligeholdelse, men ogsaa til Betjening af Sluserne, hvortil der siges at medgaa 3 à 4 Mill. Cubicfod Vand for hvert Skib, der gaar igennem. Et endnu større Kvantum forbruges ved Fordampning af Søens Vand, og den afgiver desuden Vand til Elektricitetsværker og andet. Alt synes imidlertid at have svaret udmærket til Beregningerne, og hvad der særligt maa beundres er den Omhu og de betydelige Kapitaler, der er anvendt for at gøre alt, baade i selve Kanalen som i Byerne, der staar i Forbindelse med den, saa perfekt som muligt. Der er intet sparet i saa Henseende. Det svage Punkt ved dette mægtige Foretagende er den udgravede Culebra-Kanal, hvor de bekendte Skred foregaar. Man hører sige, at man nu er blevet Herre over denne Vanskelighed, men det synes ikke at være Tilfældet, da der af og til foregaar mindre Tilfyldninger af visse Strækninger af Kanalen. Disse Skred foraarsages ved Trykket fra de omgivende Bjerghøjder og vil derfor være meget vanskelige at ophæve. Paa ægte amerikansk Vis taler man nu om at kappe af Bjergene og derved formindske Trykket paa Kanalens Bund og Sider. Dette lader sig vel ikke saa let gøre, men man har imidlertid

anskaffet et betydeligt Uddybningsmateriel, med hvilket man haaber at kunne begrænse de ved Udskridningerne foraarsagede Standsninger af Trafiken.

Kanalen besejles nu af en halv Snes Skibe om Dagen. Med den ingenlunde høje Afgift af 1 Dollar 30 Ctn. pr. Netto Register-Tons siges Anlægsudgiften 3—400 Mill. Dollars at være forrentet.

Under Opholdet i Colon besaa Prinsen paa en Køretur i Automobil ikke alene Byen med alle dens militære og civile Etablissementer, men ogsaa Sluseanlægget i Kanalen og den geniale Maade, hvorpaa Slusernes Manøvrering er iværksat. Det traf sig saa heldigt, at et Skib netop passerede Sluserne under Besøget. Dagen efter var der altsaa Lejlighed til fra „Peru“ at iagttage Brugen af Sluserne og Sejladsen gennem det hele Kanalomraade, der har en speciel Interesse derved, at Skibet bliver trukket gennem Sluserne af Lokomotiver i Land langs Slusens Sider. Herved opnaar man en fortrinlig Styrring af Skibet, ligesom ogsaa Faren for Havari ved Kollision med Slusen undgaas. Andre særlige Foranstaltninger er træfne for at forhindre dette.

Da „Peru“ passerede Kanalen den 9. Januar var der foruden den to andre danske Skibe under Passage gennem den, begge hørende til det med Østasiatiske Kompagni forbundne Dampskibsselskab „Orient“.

Ved Byen „Panama“, som ligger ved den østlige Ende af Kanalen, og som skal være meget interessant, standsede „Peru“ ikke. „Panama“ betyder, efter hvad der meddeltes, „megen Fisk“ i Indianersproget fra gammel Tid. Dyrelivet i det omkringliggende Hav skal ogsaa være meget rigt. Den sidste danske oceanografiske Ekspedition med Havundersøgelses-skibet „Dana“ og Dr. Schmidt og Professor Ostfeldt ombord, gik derfor ogsaa gennem Kanalen og forbi Byen Panama ud i det stille Ocean for at gøre Iagttagelser af det stille Oceans Dyre- og Planteliv og hydrografiske Forhold.

Efter 11 Dages Sejlads ankom „Peru“ den 20. Januar til San Pedro, Havnestaden til Los Angeles. Prinsen foretog her Køreture i Automobil langs San Pedros berømte „longbeach“ rundt i den vidunderligt skønne Omegn af Los Angeles og besaa forskellige Institutioner, Sportsklubber m. m. Overalt baade ved Losnings- og Ladningsarbejdet ombord i Skibet og i Land var der mange Danske, med hvem Prinsen underholdt sig. Det synes at være gaaet de fleste af disse godt, og de holdt af dette Land med dets Naturskønheder og herlige Klima. Der synes at være betydelig Opkomst paa mange Omraader her. Pedro Havn var for 15 Aar siden for intet at regne; nu har den Bassiner for de største Skibe, en meget betydelig Import af alle Slags Varer og en ret væsentlig Eksport navnlig af Petroleum og Frugter. Eksporten ventes betydelig forøget paa Grund af Opdyrkning af Arealer i Havnens Opland. Der siges at være bevilget flere hundrede Millioner Dollars til Havnens Udvidelse og Skizzer af disse interessante Arbejder blev forevist ombord for Prinsen. Trods de mange Fordele ved Livet og Klimaet og Arbejdet her hørte man dog flere Danske sige, at naar de havde tjent Penge nok dertil, vilde de hjem til Danmark.

„Peru“s næste Anløbssted var San Francisco. Her var den danske Konsul, Hr. Fin Lund og Frue samt en dansk Mand, Hr. Liders, udmærkede Værter. De gjorde en to Dages Automobiludflugt ind i Landet, paa hvilken der den ene Dag blev kørt ca. 150 miles. Hr. Fin Lund er en Slægning af den i Danmark saa velkendte norske Søofficer Fin Wedell Jarlsberg, som deltog i begge

vore slesvigske Krige bl. a. ombord i Linieskibet „Christian d. 8.“ ved Eckernførde. Hr. Lidens, hvis oprindelige Navn er Lüders, er født i Jylland, kom tidligt til Søs, endte i Kalifornien, hvor han blev Sagfører, og har været det i mange Aar i San Francisco. Under Verdenskrigen var han *navigating Officer* ombord i et af de store Transportskibe, som førte Tropper fra de Forenede Stater til Frankrig og tilbage. Han stillede sit Automobil til Disposition for Prinsen paa Udflugten ind i Landet og var selv dets udmærkede Fører. Med Konsulen og hans Frue som Værter besaa nogle af de smukkeste Steder og Udsigter i San Franciscos Omegn, og der overnattedes paa det udmærkede og mondæne Hotel Del Monte, ca. 126 miles inde i Landet fra San Francisco. Mange storslaaede Udsigter og Køreture, som ikke lader sig beskrive i en kort Beretning som denne, foretoges baade inde i Landet i de store Arealer med Frugttræer af alle Slags, langs Oceanets Kyst og i Bjergene. I de sidste Bjergene, som passeredes, saas de saakaldte *big trees*, som har faaet dette Navn paa Grund af deres enorme Højde og Omfang. Da Danske jo i Almindelighed sammenligner med Rundetaarn, bør det nævnes, at de er 3—4 Gange saa høje som dette og menes efter foretagne Undersøgelser at være over 6000 Aar gamle. Deres Navn er „red wood“ og de siges at være det ældste levende, der kendes. Fra dette Sted højt oppe i Bjergene kørtes i Mørke ned ad de snoede Bjergveje med betydelig Fart, et Bevis paa den Dristighed og Dygtighed, hvormed der køres i Amerika. Flere Steder var der faldet ret betydelige Mængder af Sne, hvilket vakte vore Værter Forbavselse, da det er meget usædvanligt i disse Egne selv paa de Højder, man kom over. Selve Byen San Francisco blev der ikke megen Tid til at se, men man kunde ikke undgaa at faa et meget aparte Indtryk af den paa Grund af dens Beliggenhed paa store og stejle Højder, hvor man ser Automobilerne fare op og ned. Gaderne tager sig som overalt i disse Egne bedst ud om Aftenen, naar de straalere i elektrisk Lys fra alle mulige Lygter, Skilte, Huse og Reklameskilte og i mange forskellige Farver. Staar man ved Enden af en af disse Gader, gør den nærmest Indtryk af en enorm Rutchbane, og hele Tempoet i Arbejdet og Livet minder ogsaa om den Fart, hvormed man bevæger sig paa en saadan Bane. Man føler, at man her er i et ungt og rigt Land i Stedet for i det gamle faldefærdige Europa. Byen, der — uden Forstæder — er paa Størrelse som København, gør et meget forretningsmæssigt Indtryk, og her er ogsaa en betydelig i Udvikling værende Trafik. Et Tegn paa dens Levedygtighed er den Fart, hvormed den blev bygget op efter Jordskælvet og den deraf opstaaede store Ildebrand i 1906 og at man allerede et Aar efter denne Begivenhed, som ødelagde det meste af Byen, havde den genopbygget og kunde afholde en Verdensudstilling. Æstetiske Nydelser findes kun i meget begrænset Omfang, men derimod en enorm Sport og smukke Ture i den nærmeste Omegn gennem en stor Park og langs med Oceanet, hvor de vældige Dønninger brydes mod Klippekystrer i svære Brændinger. Her findes ogsaa en stor Promenade for Ridende og Kørende af den fasionable Verden. Badning fra Stranden foretages derimod kun i ringe Omfang paa Grund af de uheldige Strømforhold. Den 3. Januar forlod „Peru“ San Francisco under meget særegne og smukke Forhold, nemlig ved Solnedgang. Solen skinner da, naar det er klart, ind paa Byen og Omegnen og ligesom forgylder alt. Deraf Navnet „Golden Gate“ for Indsejlingen. Synet heraf er meget smukt og stemningsfuldt.

Den 6. Februar ankom „Peru“ til Seattle. Naar man ikke er lokalt kendt venter man her at komme til en lille ubetydelig Plads, men bliver behageligt overrasket ved at træffe et San Francisco i mindre Stil. Byen er smukt beliggende paa Højder ligesom San Francisco og er af betydelig Udstrækning med lange Gader og store Forretningshuse, hvoriblandt et paa 40 Etager. Seattle er en af disse amerikanske Byer, som i Løbet af kort Tid har vokset sig op til sin nuværende Størrelse. Den har 350,000 Indbyggere — for 35 Aar siden kun 4000 — og en meget stor Havn med en betydelig Trafik og et stort og frugtbart Bagland. Dens mærkelige Navn, Seattle, har den faaet, fordi Høvdingen for den Indianerstamme, der forefandtes dér, da Kolonisationen begyndte, hed Seattle. Hans Buste staar paa en af Byens Pladser. Byen staar ogsaa i Forbindelse med de nordlige Pladser og med Alaska, og Betydningen heraf vil ses alene af, at der af Lax fra de nordlige Egne indførtes og tilberedtes eller transiteredes for 192 Millioner Dollars i afvigte Aar.

Klimaet roses meget af de lokalt kendte. Det er koldt i Sammenligning med de sydlige Pladser i Kalifornien, til Tider et Par Graders Frost og en Del Sne, men mildt i Sammenligning med det danske og som Regel stille Vejre. Ret hyppigt sætter en kold og klam Taage ind, især Morgen og Aften, men forsvinder som Regel op ad Dagen. Allerede i Marts skal Foraaret være vidt fremskredet og Sommeren forløber uden generende Varme med en behagelig Temperatur.

Under Prinsens Ophold i Seattle og den nærliggende Plads Tacoma var den danske Konsul og hans Frue fortrinlige Værter og bidrog i Forbindelse med Østasiatisk Kompagnis stedlige Repræsentant, Hr. Bildsøe og hans Frue, i høj Grad til at gøre Opholdet paa disse Steder behageligt og interessant. I Seattle blev en stor Savmølle forevist. Det var imponerende at se den Maade, hvorpaa Maskinkraften nyttiggøres og anvendes i et Anlæg som dette. Alt foregaar saa godt som ved Maskinkraft. Store og svære Træstammer vippes op som om det var Stokke og føres af et Plan imod en lodretstaaende Sav, den skærer dem til Brædder i Løbet af meget kort Tid. Hele den videre Proces indtil Bræddernes Indskibning eller Opstabling foregaar ogsaa ved sindrige Maskiner, drevet ved Elektricitet. Foruden en omfangsrig Selskabelighed blev der ved Konsulens Foranstaltning givet Lejlighed til Automobiludflugter i den smukke Omegn og en af Dagene var der i hans Hjem Reception af ca. 30 danske Familier, med hvem Prinsen underholdt sig. Alle syntes meget tilfredse hermed, og man fik Indtryk af, i hvor høj Grad de mindedes deres gamle Fædreland, ligesom ogsaa af Velvære og Velstand iblandt dem.

„Dansk Samvirke“ fandtes i nogen Grad udbredt her, og der gøres meget fra Komitéens Side for at bidrage dertil og for at forøge Udbredelsen deraf. Paa den længere oppe i Skærgaarden beliggende Plads Tacoma, hvor „Peru“ indtog nogen Last, forevistes ved Konsulens Foranstaltning et stort Industrielt Anlæg for Smeltning af Erts og Tilvirkning af Kobber, Guld og Sølv. Ogsaa her maatte man beundre den storslaaede Maade, hvorpaa Anlægget er foretaget og den Maade, hvorpaa Maskinkraften udnyttes. Man følger Ertsen fra Skibet, hvor det udlosses, til de mægtige Smelteovne, hvorfra det kommer ud som en flydende Strøm og afkøles til Kobberbarrer eller der udfældes Guld og Sølv af det, en meget stor Proces i det hele, som det tog flere Timer at se. Ogsaa i en stor Melmølle, som forevistes, foregaar alt ved Maskineri, og man føl-

ger Kornet (Hveden) fra det udskibes til det — efter at være behandlet i en Række Apparater — ender som det fineste, kridhvide Mel og fyldes paa smaa Sække, der sammenfoldes og sammensyes paa Maskine i Løbet af et Par Sekunder og derefter mekanisk fures ned ad en Slidske til Magasinerne eller til Udslibning. Den hele Tilvirkning kontrolleres ved kemiske Undersøgelser i et dertil indrettet Laboratorium. Her — som overalt hvor man kommer paa denne Kyst — maa man beundre den Maade, hvorpaa alt er indrettet og udstyret og den Orden og Renlighed, som forefindes. Fra Tacome sejlede „Peru“ gennem en Skærgaard, der meget minder om den stockholmske, men som har store Bjerge i Baggrunden, til Vancouver, det nordligste Anløbssted for Rejsen. Her traf man ret betydelig Kulde, indtil 8 Gr. R., Frost om Natten og 5 Gr.s Frost om Dagen. Den danske Konsul paa Stedet, Englænderen Mr. Ward og hans Frue, foreviste imidlertid trods Kulden ved Hjælp af Automobileer en stor Del af Omegnen og var udsøgt elskværdige soim Værter paa disse Udflugter og ved Selskabelighed i deres Hjem. Omegnen faar sit særegne Præg og Skønhed ved de store og indtil 18,000 Fod høje Bjerge, den omgives af. I Trazerfloden, ved hvilken Vancouver er beliggende, er et enormt stort Laxefiskeri, der særligt drives i Efteraarsmaanederne, og store Tilvirkningsanstalter for henkogte Fiskeriprodukter. En ideel Jagt paa al Slags Fuglevildt og og forskelligt Stovildt findes her, endvidere forskellige industrielle Anlæg af Interesse. Hovedvirksomheden her er knyttet til Træindustrien og Prinsen besaa her en Urskov, hvori Træerne, mest Fyrretræer — der er meget høje og store — fældes og ved Hjælp af et stort Dampspil og en Staalwire, som gaar over en Blok tilvejs paa et af de højeste Træer, slæbes sammen og føres bort paa Jernbane. Manipulationen foregaar saa hurtigt og sikkert som om det var ganske lette Genstande. Man kørte derefter paa Lokomotivet til Arbejdernes Samlingsplads og spiste deres Middagsmad sammen med dem, hvorved man fik Lejlighed til at se, hvor fortrinlig den Kost er, som de faar. Af særlig Interesse var det at bese en stor offentlig Farm, der er anlagt af Kommunen for at forsyne de omliggende Hospitaler med Mælk og Kød. Den drives tillige som Mønster-Farm, og det er forbavsende Resultater der opnaas med Hensyn til Mælk og Smørproduktionen. Køerne er af frisisk Race. De ligner i Farve ganske de jyske Køer, men er højere og længere i Bygningen. En Ko, som forevistes, giver i Gennemsnit 88 Pund Mælk pr. Dag og 1670 Pund Smør om Aaret. Den forevistes som den bedste, de havde med Hensyn til Ydelsen af Mælk, men en anden, kun 2 Aar gammel, mentes at komme til at overgaa den. Senere besaa en stor Savmølle, som var kombineret med Værksteder for Tilvirkning ad mekanisk Vej af forskellige Nødvendighedsartikler som Døre, Kasser m. m.

Ogsaa her var der mange Danske, deriblandt en Hr. Nielsen fra Endelave, der her kaldes Nelson, og som efter i 1881 at være deserteret fra et tysk Skib, slog sig ned her og har anlagt et stort Bryggeri og skabt sig et rigt Udkomme. Antallet af Nordmænd og Svenskere paa denne Kyst synes dog langt at overgaa de Danske. Overalt er Skandinaverne vel anset, og der er jo store Chancer paa denne rige Kyst med den fordomsfri og fremadstræbende Befolkning. Dog hører man overalt bekræftet, at det som Regel ikke nytter at komme herud uden Støtte paa en eller anden Maade, enten ved en Sum Penge, ved en praktisk Opfindelse, som man kan nyttiggøre, eller paa lignende Maade.

Under Opholdet i Seattle og Vancouver var Prins Erik ombord for at besøge sin Fader. Prinsen opholder sig for Tiden i de store Skovegne i Nærheden af Ottawa — over 4 Dages Rejse pr. Jernbane fra Seattle — for ad praktisk Vej at gøre sig bekendt med Skovdriften dér.

„Peru“ forlod Vancouver Mandag Aften den 12. Februar og mødte allerede ved Udsejlingen fra Skærgaarden en haard sydvestlig Storm med Snetykning og 8 à 10 Gr. R. Kulde, under hvilken Skibet laa underdrejet i ca. 12 Timer. Det Stille Ocean gjorde i høj Grad sit Navn til Skamme ved denne Lejlighed. Flere Dampere forliste paa Kysten, dog næppe paa Grund af den svære Sø, men snarere under Paavirkning af den stærke Strøm i disse Egne, særligt i Kystfarvandet.

„Peru“ ankom til San Francisco den 17. om Morgenen og gik derfra ca. 30 miles op ad Sacramento-Floden for at indtage Ladning. Under dette Ophold viste Østasiatisk Kompagnis Bestyrer i San Francisco, Hr. Jensen og hans Frue, Prinsen den Opmærksomhed at forevise store Dele af Omegnen pr. Automobil og var i det hele til stor Hjælp i forskellige Retninger.

Fra San Francisco gik „Peru“ nu til nogle Pladser i Central-Amerika for at indtage Last og derfra gennem Panama-Kanalen over St. Thomas til en europæisk Havn. Rejsen, navnlig gennem Kanalen og langs Pacific-Kysten, har som det foregaaende muligt har givet Indtryk af — været af stor Interesse. Som bekendt har der for Prinsens Vedkommende ikke været knyttet noget særligt Formaal af kommerciel, industriel eller repræsentativ Natur til denne Rejse. Formaalet har for hans Vedkommende denne Gang kun været Fornøjelse og Rekreation, men Paa Grund af den udprægede Sans og Interesse for alt, hvad der vedrører det praktiske Liv, som er Prinsen egen, er det tillige blevet en Rejse fuld af Iagttagelser af forskellig Art. Den efterlader Minder om et af Verdens største og mærkeligste Ingeniørforetagender, Panama-Kanalen, om Steder som Los Angeles med dets herlige Klima og Vegetation paa Grænsen mellem den tropiske og tempererede Zone, om en Række Steder med store Handels- og Industriforetagender, udstrakt Frugtavl og Havne i rivende Udvikling. Dertil en ualmindelig smuk Natur og en dygtig og fremadstræbende Befolkning. Fra et dansk Synspunkt det har man dertil haft den Tilfredsstillelse at gøre Bekendtskab med mange dygtige Landsmænd i disse Egne og at se, hvor fortrinligt Danmark er repræsenteret paa denne Kyst ved dets Konsuler og ved Østasiatisk Kompagni og dets Mænd. Man skal ud i Verden for ret at vurdere den Betydning, dette Selskab har for Danmark. Alle dets forskellige Havne her besejles af dets Skibe. Som alt meddelt, var der ved „Peru“'s Gennemsejling gennem Panama-Kanalen samtidigt tre Skibe i denne, hørende til Østasiatisk Kompagni eller med det forenede Selskaber, et fjerde mødtes paa Vej til San Francisco. Overalt hører man Selskabet fortrinligt omtalt og Prinsens Besøg har, trods dets private Natur, sikkert været til Gavn for Selskabet og for Danmarks Renommé paa denne fjerne Kyst.

EN REJSE OVER ATLANTEN MED EN NOWA SCOTIAMAND

(Sluttet.)

Et Par Baadsmænd førte Trosser, og vi forha-
lede over i Dokkens ene Hjørne langs Siden af et
stort Pakhus.

Vi var vel en halv Snes Mand i Gang med at
hale de svære Fortøjningskæder ind paa Kajen, og
iblandt dem var Georges og jeg; og selvfølgelig ra-
gede Georges og Baadsmanden uklar med det Resul-
tat, at Georges gav ham et Puf, saa han røg baglænds
ud i Dokken.

2. Styrmand stod paa Bakken, og da han blev
klar over, hvad der var hændt, begyndte han at
raabe op og kaldte paa Dokpersonalet. Georges greb
en Huggert, for i et ubevogtet Øjeblik at sende den
i Hovedet paa Styrmanden, og den ramte godt —
for jeg saa i hvert Tilfælde, da han rejste sig op,
at Blodet løb ned over Ansigtet paa ham.

To af Dokbetjentene kom nu til og forsøgte at
gribe Georges, men han sendte den ene bort med et
Slag i Ansigtet, og jeg var ham behjælpelig med at
blive den anden kvit.

„Saa løber vi,“ raabte han, hvorefter han satte
i Spring og jeg bagefter.

Dokbetjentene peb i Fløjterne og løb efter og
der blev en farlig Staahej.

Georges og jeg løb først gennem et Par Pakhuse,
men da vi drejede om Hjørnet af det sidste, saa
vi to af Dokpersonalet komme anstigende mod os.
Georges drejede til venstre, og ved at springe over
nogle Kasser kom han ned paa den anden Side
og blev borte for mig. Jeg fortsatte lige frem et
Stykke endnu, men blev da klar over, at mine For-
følgere vandt ind paa mig, og saafremt jeg vilde
undgaa at blive nappet, maatte jeg samme Vej som
Georges.

Et dristigt Tilløb og ved at entre over nogle Stab-
ler Sække og andet Skrammel dumpede jeg paa
Hovedet ned blandt nogle Arbejdere, dér var beskæf-
tiget dér. De lod mig imidlertid uhindret passere og
jeg fortsatte mit Løb fremad paa Lykke og Fromme,
det gjaldt om at finde Dokporten og saa faa Lov
at passere.

Da jeg sprang over Barrieren af Sækkene rev jeg
Saaret paa min venstre Kind tilblods og det blødte
stærkt. Jeg greb et snavset Lommelørklæde og
bandt det om og saa videre frem — her var ingen
Tid til at filosofere, men jeg saa stadig intet til
Georges.

„Hvor er Dokporten,“ spurgte jeg en gammel
Fyr, der var ved at pudse en Lampe, — „der“, —
„lige ovre“, og jeg afsted i den Retning han pegede.

Lykken staar den kække bi: Porten stod paa vid
Gab ud til Gaden; der var en Vogn i Færd med at
passere gennem Indkørselen, og Betjentene var travlt
beskæftiget med at sortere Læsset. Det passede
netop lige til mig, jeg sagtnede mit Løb, gik dristigt
til, og da jeg var ved Siden af Vognen satte jeg i
Spring, og vips var jeg forbi og ude paa Gaden uden
at blive observeret.

Jeg gik rask til, tværs over Gaden, over paa den
modsatte Side og derefter et Stykke længere op til
det første Gadekryds, idet jeg regnede med, at Ge-
orges snart maatte være dér.

Da jeg havde staaet en Stund og holdt skarpt
Udkig med Indgangen til Dokken, saa jeg nogle
Dokbetjente, der kom frem og pegede snart i en,

snart i en anden Retning, — at det var Georges og
mig det gjaldt, var uden for al Tvivl. Jeg fandt det
derfor ogsaa raadeligst at forsvinde, idet jeg reg-
nede med, at Georges nok skulde hytte sit Skind.

Men hvor i Alverden skulde jeg nu gaa hen, ikke
en Klink i Lommen, ingen Papirer og kun iført
mit snavsede Arbejdstøj, og Blodet var nu størk-
net til en Kage paa min Kind. At jeg vilde blive
straffet, naar Politiet fik Fingre i mig, var saa tem-
melig givet, — ganske vist var det Georges, der hele
Tiden havde ført an, men jeg havde været ham en
trolig Hjælper, ogsaa med at gribe fat i Dokbetjen-
ten, og sæt nu, at Baadsmanden var druknet, ja,
— saa var den jo lige til Tugthuset.

En „Bobby“, der stod paa et Gadekryds og diri-
gerede Færdselen, langede mig i Forbifarten et un-
derligt Sideblik, som vilde han sige: „hvad er du
for en Stratenrøver“.

Medens jeg nu fortsatte Marchen fremover, —
Gade op og Gade ned, blev Tiden alligevel lang for
mig. Det begyndte at mørknes, og jeg indsaa, hvor
fortvivlet min Stilling egentlig var. Jeg lod for en
Stund Tankerne fare vidt omkring og dvaæled ved
mit Hjem langt borte i Danmark — og min Moder,
— hun skulde bare se sin Dreng i en saa ynkelig
Forfatning — men godt hun ikke saa mig.

Der tændtes Lys i Butikerne, og ved at se ind
undgik det ikke min Opmærksomhed, at der flere
Steder var pyntet og anbragt et „happy christmas“,
mon det nu ogsaa oven i Købet skulde være Jule-
aften, ja, — for mig gerne, — blot jeg kunne træffe
en eller anden godgørende Sjæl, der vilde give mig
Husly for Natten, saa vilde jeg være tilfreds.

Jeg var ved at blive vred paa mig selv, vred paa
hele Samfundet, vred paa Forsynet, rigtig vred paa det
altsammen.

Paa et Gadehjørne stod en Klump Frelsesol-
dater og sang Julesalmer samt aflagde Vidnesbyrd,
— mon ikke din Redning skulde være her, tænkte
jeg, mon ikke du, ved at staa frem og aflægge et
Vidnesbyrd kunde samle saa megen Interesse om
din Person, at du kunde forskaffe dig et Logi for
Natten. Jeg havde jo før hjemme i Danmark, naar
vi var ude at „lave Grin“, været paa Platformen
og vidnet — det skulde nok gaa; men jeg var for
sen i Vendingen, inden jeg fik mig bestemt til noget
endeligt — Soldaterne stillede op paa Geled og jeg
med, Harmonikaerne kom i Gang og jeg kom til at
marchere ved Siden af to tykke Frelsermadammer,
og saa dampede vi af, stadig skraalende af fuld Hals.
Ordene kunde jeg ikke, men Melodien kendte jeg
hjemme fra, og det gik udmærket.

Paa næste Gadehjørne gjorde vi holdt, samme
Sang og Musik, men saa stod der igen en lang,
skummel „Bobby“, og da han gjorde Mine — det
syntes jeg i hvert Tilfælde — til at tale med mig,
gled jeg ud til venstre, over paa den anden Side
Gaden og forduftede op i en Sidesmøge.

Dér røg den Herlighed, nu gik det ellers saa ud-
mærket altsammen, syntes jeg.

Den ene Time gik efter den anden, det kunde
ikke være langt fra Midnat. Det begyndte at sne
og var bitterligt koldt. Jeg frøs og var skrupsullen
og var ikke langt fra at stikke i at tudskraale, saa
fortvivlet syntes min Stilling mig at være. Lysene

var forlængst slukket i Butikerne, og hos private Folk, hvor der havde været Julefest, var det ogsaa ved at være slut, kun Gadelygterne brændte døsigt, og saa maatte jeg jo passe paa „Bobby“n.

Her var altsaa Resultatet af alt det, Boardingsmasteren i Amsterdam havde lovet mig, da han fik mig til at desertere fra min lille Skonnert — et smukt Resultat!

Jeg regnede ud, at jeg ved at gaa i en bestemt Retning dog en Gang maatte komme til Byens Ud-kant og mulig dér paa Marken finde en Høstak; hvor skulde det gøre godt at faa en god Nats Søvn, selv om det kun var i en Høstak en Juleaften.

Ved at passere gennem en Smøge mellem høje, mørke, skumle Huse, undgik det ikke min Opmærksomhed, at der bag Skodderne førtes et rask Liv. Nu og da hørtes Kvindeskraal, og jeg havde ogsaa i en Gadedør set en Dame, klædt paa som Glædespigerne hjemme, og jeg sluttede mig derfor til, at det var en Skøgegade, jeg vandrede gennem. Da hørte jeg hende fra den anden Ende af Smøgen en hæs Kvindestemme skraale forskellige Brudstykker af norske Viser. Jeg gik efter Lyden, og det viste sig at være et kolossalt stort Kvindemenneske, der kanonfuld ravede frem, alt medens hun sang. Da hun var lige ud for mig, tog jeg Kasketten af og spurgte høfligt: „Er du norsk?“ „Ja, saa Fa'n er Gerda norsk — er du?“ „Nej, jeg er dansk!“ „Er du? — Saa glædelig Jul, du danske! Jeg har tjent i København, kom med „norske Gerda“, saa skal du faa en Dram, min lille Dreng,“ og hun tog mig ved Haanden.

„Ja saa, du er dansk,“ og saa sang hun en Stump af en Københavnerise og jeg stemte i med for at vise, at jeg ogsaa kunde noget i den Retning.

Vi stavrede os frem gennem en lang, mørk Gang og entrede en Trappe i Baghuset helt op til 3. Etage. De øvrige Beboere var gaaet til Ro, kun „norske Gerda“ var paa Færde. Vi kom omsider ind i Lejligheden, to smaa Rum, og fik tændt Lys. Der var propert og rent og det manglede heller ikke paa Inventar, men paa Væggene var pyntet med utugtige Billeder en gros, og jeg forstod saa, hvor jeg var og hvad „norske Gerda“ var.

„Her, min Dreng, tag dig en Syp,“ og Gerda satte en hel Tredækker fyldt med Whisky paa Bordet. Hun skænkede op i et Ølglas, tog selv sin Portion og slugte den i et Drag. Det gød som Ild i mine Aarer, forfrossen og fortunlet som jeg var, og saa begyndte Munden at løbe.

Jeg fik fortalt hende, hvem jeg var, og hvad jeg havde døjet over Søen, viste hende min venstre Kind og mit Øje, som endnu ikke var helt lægt. Efter at have lettet Samvittigheden blev det Gerdas Tur, og hun fik fortalt, at hun havde sejlet som Kahyttsjomfru, var ved et Tilfælde blevet forlovet i New York, men han stak af og lod hende blive ene tilbage med en lille Søn. Denne Søn kunde nu være 18 Aar, men forrige Efteraar forliste han paa Long Island med en Kutler og druknede, „hører du, min Dreng druknede, en Sø tog ham, derfor drikker Gerda. Jeg har grædt mine Øjne tøre for min Dreng. Kom her du, du skal være i hans Sted, du ligner ham.“ Skønt Whiskyen havde gjort sin Virkning, jeg var ikke helt ædru, syntes jeg dog, at Stillingen var alt andet

end behagelig. Med et greb hun mig i sine Kæmpearme, slængte mig ned over Skødet, medens hun knugede mig til sit Bryst, saa jeg nær havde tabt Vejret, alt medens hun kyssede mig vel hundrede Gange, og saa begyndte hun at tudskraale. Whiskytaarerne randt, alt medens hun gyngede mig frem og tilbage, saa jeg nær var blevet søsyg, men værst var det dog, at hun pudsede sin Næse ret flittigt i Haaret paa mig. Endelig kom jeg fri, hun satte Vand over, jeg blev vasket og forbandt mit Saar, jeg fik noget at spise og vi tomte Karaffen.

Det var blevet noget hen paa Natten, og omsider bestemte Gerda sig til, at nu skulde vi tilkøjs. Hun redte til mig paa Divanen, men forinden endnu en Omfavnelse, og hun knugede mig ind til sig, saa jeg næsten forsvandt. Jeg sov godt den Nat, men vaagnede alligevel med Hovedpine om Morgenen af den megen Whisky. Gerda var tidlig oppe og gik i Byen, og hvem skildrer min Forbavselse, da hun vendte tilbage medbringende en stor Pakke, der indeholdt et Sæt Tøj, Støvler, Skjorte, Slips, kort sagt en hel Mundering, og et Øjeblik efter var jeg iført det og stod som en hel Gentleman.

Gerda bestemte saa, at vi skulde gaa os en Formiddagstur, og det gjorde vi. Rejsen gjaldt nogle obskure Beværtninger, hvor alskens Ragelse søgte til, og vi fik nogle store Whiskyer m. m.

Saaledes forløb otte Dage. Jeg var saa smaat ved at tænke paa Flugt; dette her passede mig alligevel ikke, — men paa den anden Side skammede jeg mig over at behandle Gerda saaledes, ved fejgt at flygte fra hende, saa hellere sigede det rent ud, og det gjorde jeg en Aftenstund.

Hun tog meget fornøftigt paa Tingene og indrømmede, at her var ingen blivende Sted for mig. Den følgende Morgen børstede hun mine Støvler, gav mig rent Kravetøj, vi drak The sammen, hvorefter hun gav mig 5 Dollars, idet hun sagde: „Farvel, du lille Dansker. Jeg havde gerne beholdt dig, du minder saa meget om min Dreng, der blev derude, men jeg forstaar dig, din Moder kan jeg alligevel ikke være — men en Gang imellem, send saa en Hilsen, en Tanke til „norske Gerda“, og kommer du til New York, kom saa ud at se til mig.“

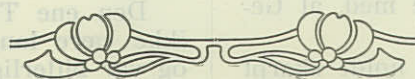
Jeg trykkede hendes Haand til Farvel, et oprigtigt Farvel, og jeg nægter ikke, at Taarerne stod mig i Øjnene ved Afskeden. Hun var dog alligevel den, der reddede mig hin Juleaften, da jeg drev om ene og forladt i New Yorks Gader.

I et Boardingshouse traf jeg en fuld Svensker, han havde rigelig med „Decharges“, jeg fik en af dem og mønstrede nogle Dage efter — selvfølgelig i en anden Mands Navn i et engelsk Fuldskip for Valparaiso.

Til Slut skal jeg bemærke, at Georges saa jeg aldrig siden. Jeg fik at vide, at han var mønstret i en norsk Bark for Ostindien.

Ja — saa takker jeg dem af mine ærede Læsere, der har fulgt mig paa min Fart over Atlanten med „Felix Booth“. Min følgende Rejse var ikke helt saaledes — maaske kan jeg senere faa Lejlighed til at skrive lidt om den.

A. Høfler.

GAMLE MINDER OG HISTORIER

Nedskrevet af Kommandør V. J. Schoustrup.

(Fortsat.)

Jeg har da ogsaa hørt en af mine første Chefer der var Chef for „Gorm“, udbrøde: „Uh ha! alle disse moderne Opfindelser! i gamle Dage var et Skib et Skib, en Kanon en Kanon, og et Kompas et Kompas. Nu er der ikke to Skibe, der er ens eller ens armerede, og ser man paa et Kompas, skal man først tænke paa den forbandede Deviation.“ Jeg har liggende for mig nogle Optegnelser fra en afdød Officer, hans Beskrivelse af Uddannelsen i Kadetskolen i 30—40rene viser, at der kun var ringe Forskel paa den daværende Undervisning og den jeg selv modtog i Slutningen af 60erne — jeg gjorde mit første Togt med Kadetskibet 1867; herfra maa dog undtages, at Kadetterne fra Aaret 1867 fik et 14 Dages Togt med en Kanonbaad af Willemoes-Klassen. Og det, vi lærte paa det gamle Akademi og paa Søofficersskolen til Aaret 1872, var, hvad de militære Fag angaar, ikke meget over, hvad Kadetterne havde lært for 30 Aar siden.

Det vil da heller ikke forbause, at Admiral M., der var Chef for en Eskadre, hvor en Dampkorvet var Flagskib, svarede, da han blev anmodet om at give Tilladelse til at undersøge Deviationen i Korvetten: „Nej, De kan hejse Signal til „Valkyrien“, at den skal gøre det.“

Mindre vil det maaske forundre, at jeg kunde opleve følgende: I et Skib, hvor jeg som ung Lieutenant gjorde Tjeneste, fik jeg Ordre af Chefen til at undersøge Deviationen.

Jeg tog den da paa de 8 Hovedstreger og meldte mig derpaa Klar.

Chefen saa paa mig og sagde, „maa jeg bede Dem gøre det ordentligt og tage en Observation for hver Streg.“

Hertil svarede jeg — der netop havde faaet en god Karakter ved min Officerseksamen for en Beregning af Deviationen —, at jeg ved Hjælp af Observationerne paa de 8 Hovedstreger vilde beregne Deviationstabellen. Chefen blev nu aldeles rasende, bød mig tage Observationer paa alle Stregerne og tilføjede: „Tror De, at De kan gøre Nar ad mig, gjorde jeg Dem Deres Ret, lod jeg Dem arrestere.“

Det var i Aaret Attenhundrede nogle og halvfjers. Chefen var ganske vist en meget ubehersket Mand — men han naaede dog op til en af de højeste Stillinger i Marinen.

Men udenfor Marinen var Deviationen ogsaa for mange ældre Sømænd et terra incognita. Jeg erindrere saaledes, at Skibsinspektøren i D. F. D. S., da jeg i 1881 skulde gaa til Island med Postskibet, efter at det havde ligget infrosset i København i flere Maaneder, erklærede overfor mig, der vilde have Deviationen undersøgt forinden, at det var no-

get „Søofficersvrøvl“, det behøvedes ikke, „man sejlde paa sin Erfaring“.

Hvad her er nævnt om Deviation gjaldt ogsaa om Kendskab til og Uddannelse i Artilleri, — Sømnevæsen og Torpedolære kom jo først frem i de sidste 30 Aar af forrige Aarhundrede, jeg har saaledes ikke som Kadet faaet Undervisning i dette Fag — men af Artilleriuddannelse fik man, bortset fra det man havde lært som Kadet, og det var ikke overvældende, kun en Efteruddannelse paa de saakaldte „Specialskoler“, der nærmest var Skoler til Uddannelse af Befalingsmænd i Eksercits med Kanoner og Haandvaaben.

Skydning foretoges fra de udrustede Skibe i Reglen kun tilankers og ikke efter en forud lagt Plan. Først i de sidste 20 Aar af Aarhundredet begynder der at komme Gang i denne vigtige Øvelse — jeg tror, at det egentlig var Elevskibet „Ørnen“, der her var noget af en Banebryder i saa Henseende. Ved en Specialskole, hvorpaa jeg var Elev i 1878, fik vi forevist en Remingtonkarabin, der dengang var indført i Marinen, men vi blev ikke undervist i Brugen af den langt mindre øvede i Skydning med den.

Skonnerten „Ingolf“ var, som bekendt, det første Skib, der var armeret med Bagladekanoner. Jeg har selv været Chef for dette Skib, som Elevskoleskib, og jeg husker, at naar Tiden ude i Nordsøen faldt mig for lang, tog jeg Generalrapportbogen frem, for at læse navnlig en Rapport fra 1879. I denne Rapport stod der blandt andet om Kanonerne: „At vel var disse gode til at skyde med og hurtige at betjene, men de duede ikke til at eksercere med, hvorfor Cefen foreslog Skonnerten omarmeret saaledes, at den fik Forladekanoner“.

Ved Sølieutenantselskabets 100 Aars Jubilæum 1884 præsiderede jeg som Formand ved Bordet og nød den Ære at sidde mellem Marineministeren og Viceadmiralen. Ved denne Lejlighed holdt Viceadmiralen en Tale, hvori han bl. a. ytrede Haabet om, at Marinen, der nu for nogle faa Aar siden havde faaet Briggen „Ørnen“, maatte gaa frem ad denne Vej og faa mange saadanne Skibe. Men Admiralen var nu ogsaa en fuldkommen Type paa en gammel Sejlskibsmand. Efter sigende skal han have foreslaaet at forsyne Panserskibet „Helgoland“ med en Bredfok. Sikkert er det, at han som Chef for Fregatten „Sjælland“ sejlede saa haardt, at han skørede 3 Sæt Mærsejl.

Det var ellers ikke altid, at man blandt de gamle Officerer fra tredive-fyrreerne fandt saa haarde Halse m. H. t. Sejlads. Grunden hertil laa vel en Del i den ringe Søfart, som mange af dem havde. Jeg kan nævne, at en Officer, Kommandør, efter 43 Aars

Tjeneste, havde ialt ca. 6 Aars Søfart, hvad dog ikke forhindrede ham i altid at optræde som en gammel Ulk, der f. Eks. ved sit Middagsbord ikke paa almindelig Vis bad om faa rakt Brødbakke eller Saltkar, men sagde: „Vær saa god at forhale det Saltkar i „Brillevarp“ hen til mig.“

Man kunde nu let faa det Indtryk, at jeg med hvad ovenfor er anført, ikke satte de gamle Officerer videre højt, men heri tager man fejl. Der var mange udmærkede Mænd iblandt dem, som trods deres gammeltdags Uddannelse — en Uddannelse, der prægedes af den Tid, de levede i, og de Fordringer, der dengang stilledes til en Søofficer slet ikke var daarlig — dog gjorde deres Yderste for at følge med de nye Tider, og som vi maa takke for deres Andel i Marinens Udvikling i Perioden efter 1850, i hvilken de store tekniske Fremskridt paa alle Omraader begyndte at tage Fart.

I en Retning stod de ældre Officerer langt over os yngre: der var iblandt dem noget mere typisk og karakteristisk end nu tildags, ligesom ogsaa deres Optræden var præget af mere Lune og Ejendommelighed. Der findes derfor mange Anekdoter fra forrige Aarhundrede, hvoraf jeg skal forsøge nedenfor at gengive en Del.

Der findes naturligvis en Mængde Kadethistorier, men de fleste af dem er saa godt kendte, at jeg skal indskrænke mig til at referere et Par Stykker.

Det var i sin Tid Skik, at man til københavnske Familier kunde faa Balkavalerer fra Søcadetakademiet, naar man henvendte sig derom til Kadetchefen, ja endnu 1868 blev jeg sammen med en Del Kammerater tilsagte af Chefen til Bal, ganske vist hos en Søofficersfamilie. Vi morede os udmærket og havde saaledes ikke noget at beklage os over.

Anderledes gik det henvend 20 Aar længere tilbage i Tiden, da en Del Kadetter engang blev tilsagte til Bal hos en Familie af den israelitiske Troesbekendelse. Dette faldt Kadetterne for Brystet — man maa jo erindre, at Datiden havde et noget andet Syn paa Jøder, end Nutiden har. De var imidlertid nødte til at lystre og gav altsaa Møde.

Ankomne til Ballet, lod den ældste Kadet sine Kammerater stille op, kommanderede „Ret“ og meldte sig hos Værten, hvorefter han kommanderede „Rør“ og lod Resten af Aftenen Kadetterne blive staaende paa Geled.

Værten klagede næste Dag over Kadetternes Opførsel, Chefen gav dem en Røffel og paalagde dem en anden Gang at deltage i Dansen.

Næste Aar gentoges Indbydelsen og Chefen formanede da Kadetterne om at erindre sin Ordre.

De mødte og en af de første Danse opførtes af en Kadet, som klappede op og gav følgende Ordre til de Dansende: „De Kristne danser ud, Jøderne op ad Væggen.“ Efter dette blev de ikke inviterede mere.

I Kadetskibet var det ligesom i min Tid strengt forbudt at spille Kort, men naturligvis blev dette omgaaet. I gamle „Valkyrien“ var Krydsmærts (Krydstoppen var Kadetternes Top) et yndet Spille-

sted, og en Dag i Middagsstunden, medens Korvetten laa for Vindstille, gik Chefen op og ned ad Skansen, da der pludselig faldt en Samling Spillekort ned paa Dækket. Chefen blev saa forbauset, at han kun kunde udbryde: „Hvad, hvad Pokker er det.“ Den vagthavende Kvarterchef sprang til, samlede Kortene op, ordnede dem og sagde derpaa: „En Solo i Træf, Hr. Kaptajn.“

Tonen var som tidligere berørt mere fri, men det maa indrømmes, ikke altid urban. Jeg erindrer saaledes at have hørt en Chef sige „Hold Kæft“ til en Officer, og jeg vil just ikke paastaa, at man som ung Officer blev blidt behandlet, paa den anden Side kunde enkelte ældre Officerer vise en overordentlig Hensynsfuldhed.

Som Kadet havde jeg det Uheld at faa et Par Skrammer ved, at en Fartøjskanon under Skydning sprængte sin Brog og væltede. Efter at være tilset af Lægen, gik en Kammerat og jeg ned i Maskinen, for ovenpaa Forskrækkelsen, at hengive os til Nydelser af den forbudte Frugt — en Cigar. Chefen, senere Marineminister Ravn, der ikke havde været tilstede, da Uheldet skete, vilde tale med mig og gik, da han hørte, at jeg var i Maskinrummet, ned paa Banjen; da han saa eller lugtede Tobaksrøgen, raabte han ned: „Er Kadet Schoustrup dernede, for saa kommer jeg ned til ham,“ hvad han ogsaa gjorde, men saa langsomt, at Cigarer m. v. var bragt afvejen.

Jeg erindrer et andet Bevis paa Admirals Ravns Hensynsfuldhed. Jeg var kaldt op i Ministeriet til en Konference med Ministeren og Departementchefen, Kommandør Zachariae. Ministeren forlod os et Øjeblik for at faa en Oplysning hos Justitsministeren. Zachariae og jeg blev tilbage i Ministerværelset, noget efter blev der banket paa Døren, hvorpaa Z. sagde „kom ind“, og ind kom Ministeren, idet han sagde, „ja, jeg bankede paa, for det kunde jo være, at d'Hrr. talte om noget, jeg ikke skulde høre.“

Kort efter at der var blevet oprettet specielle Straffefdelinger, for hvilke Ravn havde foreslaaet en særlig Uniform, hvilket Forslag han maatte tage tilbage i Thinget, kom en af Afdelingscheferne fra Orlogsværftet op til Ministeren for at bede ham tage en Ordre, der vedrørte hans Afdeling, tilbage. Ministeren, der var gnaven over sin Modgang i Thinget, sagde til Afdelingschefen, at det vilde han ikke, „nu skal jeg lige til at sluge Straffeuniformen, det er saamænd en Mundfuld, der er stor nok.“

„Maaske Deres Eksellence kunde putte Skrivelsen til Orlogsværftet i en af Lommerne paa Uniformen, saa kunde den jo nemt glide ned med det samme,“ svarede Afdelingschefen.

Efter hvad man siger, kunde Ministeren ikke staa for det rappe Svar, og tog Ordren tilbage.

Samme Afdelingschef — Chef for Søminekorpset — blev, da det kgl. Teater skulde have indlagt elektrisk Lys, anmodet om at bistaa ved Anordningen af Anlægget — Søminevæsenet var den Gang betragtet som en særlig Autoritet paa dette Omraade.

Ved et Besøg paa Teatret viste Teaterchefen ham

rundt, og da de kom ind paa Scenen, tog Kammerherren Hatten af, idet han sagde: „Her tager vi altid Hatten af, for her spiller vi Komedie.“ Nogen Tid efter kom Teaterchefen ud paa Værftet, og da Kommandøren viste ham rundt, kom de ind paa et af Søminevæsenets Værksteder. Kammerherren tog da Hatten af, hvorpaa Kommandøren sagde: „Hr. Kammerherren behøver ikke at tage Hatten af her, for her spiller vi ikke Komedie.“

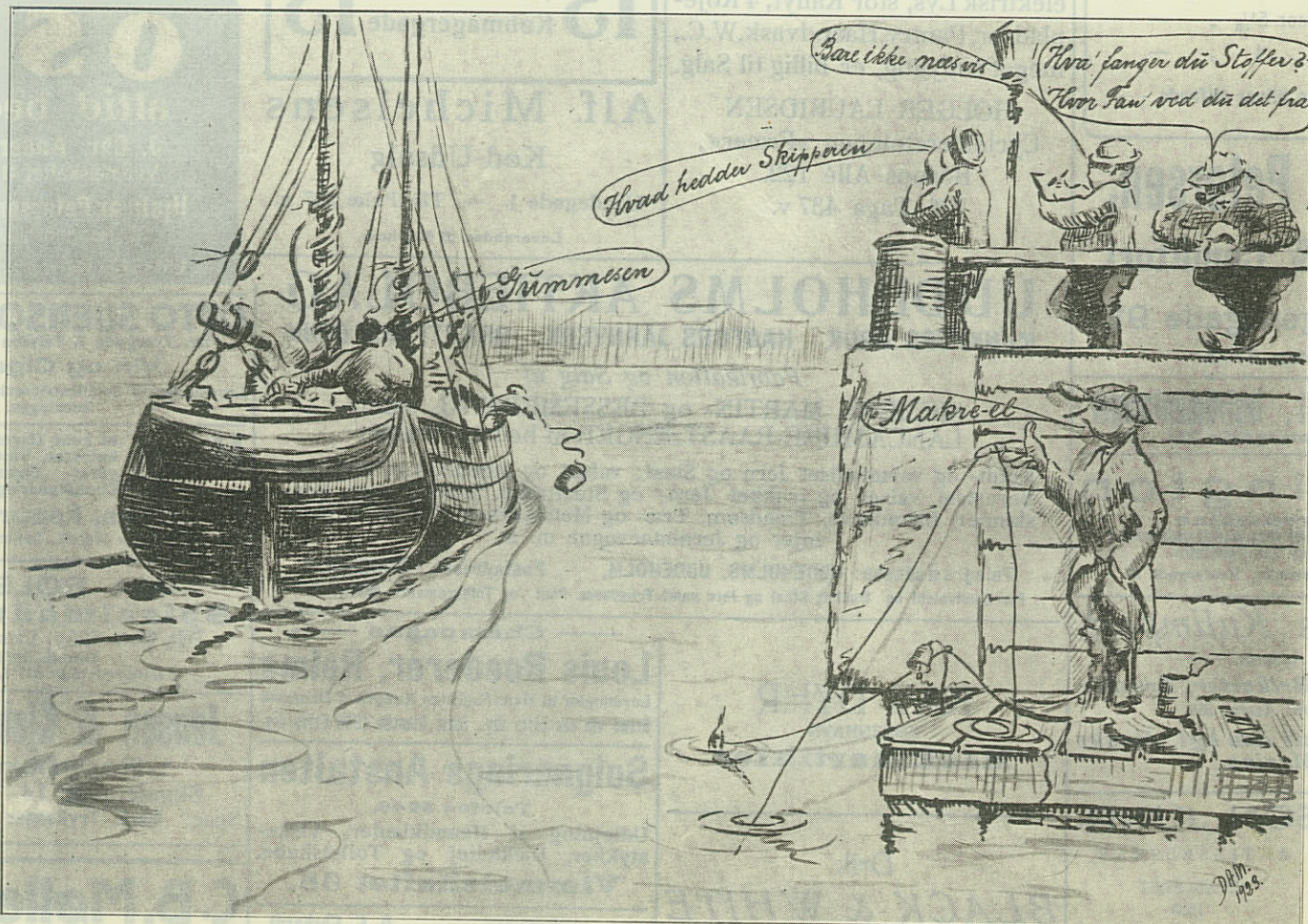
Det var ikke ualmindeligt at høre saadanne rappe Bemærkninger; jeg erindrers saaledes, at da jeg med et Skib, for hvilket jeg var Chef, en Gang laa i en dansk Fjord, fik de stedlige Fjorddampbaade Tilladelse til en Søndag at sætte Passagerer fra Byen ombord, for at disse kunde bese Skibet. Den vagthavende Officer, Løjtnant P., stod ved Falderebet for at lede Strømmen den rigtige Vej, da pludselig en meget kraftig, yngre Herre uden at hilse tiltalte ham, idet han slog sig for Brystet og sagde: „Jeg er Folketingsmand Søren Uhre.“ „Det gør ikke noget,“ svarede Løjtnanten, idet han hilste meget høfligt, „derfor kan De godt komme ombord alligevel.“

I et andet Skib, hvor jeg gjorde Tjeneste som 2. Adjudant hos Eskadrechefen, havde vi en meget omstændelig 1. Adjudant eller Stabschef. Vi laa en Dag i Sundet og skulde afhente Kød og Grønt til Eskadrens Skibe fra en Kanonbaad, som netop var kommen fra København. I Stedet for nu at lade hvert Skib hente sit Kød fra Kanonbaaden, havde Stabschefen faaet indrettet det mest komplicerede Afhentningssystem, som tænkes kunde. Løjtnant B., der havde Vagt i Flagskibet, stod sammen med Løjtnant L. og udgød sig i temmelig skrappe Vendinger om den almindelige Confusion, der herskede. Stabschefen, der gik op og ned ad Dækket sammen med mig, standsede pludselig ved de to Løjtnanter og sagde: „Løjtnant B., tag Dem ivare, der trækker snart en Byge op.“ Løjtnant B., der var nærsynet, satte sin Lorgnet paa, saa op paa den aldeles skyfri Himmel og svarede: „Ja, Hr. Kaptajn, den ser mig virkelig noget muggen ud!“

Resultatet var, at jeg fik mig en Tur i et rasende Tempo op og ned ad Skansen sammen med Stabschefen, som lod mig undgælde for sit Raseri.

Det muntre Hjørne.

M O R G E N S T E M N I N G P A A T O L D B O D E N

Nævnte Løjtnant B. var bekendt for sin Slagfærdighed, til Gengæld var han ganske umulig, naar han skulde holde et Foredrag eller en Tale, et Forhold, som man ofte træffer. Jeg var sammen med ham i et andet Skib, hvor ogsaa en Løjtnant M., der var noget ældre end B., gjorde Tjeneste.

Man sagde imidlertid om Løjtnant M., at han var stærkt under Tøflen hjemme, og en Dag ved Frokosten i Messen sagde Næstkommanderende da: „Hør M., hvor kan det være, at du altid bjerger Messanen, naar du kommer paa Vagt, men at B. altid sætter den?“ „Det kan jeg saamænd godt forklare,“ skyndte Løjtnant B. sig at svare, „det er, fordi M. altid bliver holdt tæt til Vinden, naar han er hjemme, og saa vil han gerne kunne falde lidt af, naar han er tilsøs.“ M. blev rasende, og Næstkommanderende maatte lægge sig imellem og dæmpe de oprørte Bølger.

At Fru M. var en myndig Dame, tyder en anden virkelig passeret Episode paa. Løjtnant M. var Chef for en Kanonbaad, der laa paa Yderrheden som

Vagtskib. Han var gaet i Land og havde overladt sin Løjtnant Tjenesten, da der temmelig pludseligt kom en Storm op af NO, en Storm, som forøvrigt var ganske usædvanlig haard. Løjtnant M. styrtede straks ned til Toldboden, men kunde naturligvis ikke komme ombord og gik derpaa ud ad Langelinie. Løjtnanten ombord, der mente, at det ikke var forsvaret at blive liggende udenfor Trekroner, lettede og stod ind paa Inderheden, ankrede der, og sendte Bud hjem til Løjtnant M., der boede i Nyboder, med Melding om, hvad han havde foretaget sig. Under alt dette, var det blevet mørkt, det var i November Maaned. Løjtnant M. gik stadig nervøst op og ned paa Langelinie, men Fru M. der var hjemme og modtog den Besked, der blev sendt, lod Budet bringe Ordre tilbage til Kanonbaaden, at det var godt, og at Løjtnanten skulde lade det andet Anker falde.

MELCHIORS *anerkjendte* THE Specialiteter:

Masagama..... 7 Kr. pr. 1/2 kg
Ceylon Or Peccor 5 1/2 „ —
M G M..... 4 „ —

— Prøv og De bliver tilfreds. —

C. V. Petersen,
Bageri & Conditori,
St. Kongensgade 91.
Telefon 5712.

V. Schmidt, Instrumentmager
Holmensgade 29

Remington
Skrivemaskine
skriver, adderer, subtraherer
og har Key Set Tabulator.
L. Kristensen, Vestergade 27.

Vestfyens Kulimport,
Assens
Kul. Kokes, Briketter, Brænde.
Telefon: Assens 250
Leverandør til den kgl. danske
Marine.

L. LEVISON JUNR.
AKTIESELSKAB
ETABLERET
1850
TELEFON 75 00
KJØBMAGERGADE 50
KØBENHAVN K.

Motorbaaden „Lina“

7 Tons, bygget 1919, ny 14 HK.
Maskine, med Selvstarter og
elektrisk Lys, stor Kahyt, 4 Køj-
pladser, Pantry, Haandvask, W.C.,
meget sødygtig, er billig til Salg.

HOLGER LAURIDSEN
Cycleforretningen »Fræer«,
Borups Allé 122.
Tlf. Taga 437 v.

BRILLER, fineste Optik.

13 PREISLER 13
Købmagergade

Alf. Michelsens
Kød-Udsalg

Hindegade 1. — Tlf. Palæ 237 x.
Leverandør til Marinen.

UDDEHOLMS AKTIEBOLAG

MUNKFORS BRUK HAGFORS JÄRNVERK BRATTFORS BRUK

Fabrikation og Salg af

SIEMENS, MARTIN- og BESSEMERSTAL samt
LANCASHIRE-RAASTÆNGER af bedste Kvalitet

Koldt- og varmtvalset Jern og Staal; valset og smedet Værktøjs- og
Borestaal, valset og trukket Jern- og Staaltraad, Staalstænger, Raa-
skinner, Baandsave, Traadsøm, Træ- og Metalskruer, Fjedre til Køre-
tøjer og Jernbanevogne m. m.

Telegramadresse: UDDEHOLMS, UDDEHOLM, — Postadresse: UDDEHOLM
For koldtvalset og trukket Staal og Jern samt Traadsøm: Post- og Telegramadr. MUNKFORS

KAY DYHR
KØBENHAVN
Maskinartikler

Drik
BLACK & WHITE
WHISKY!

H. I. Wengel & Co.
Tlf. 7366. — Bredgade 28. — Tlf. 7366.

— Champagne —
Louis Roederer, Reims
Leverandør til Hans Majestæt Kongen af Danmark
Grand vin sec Extra dry. Carte Blanche 1906 Extra dry,

Soignerings Anstalten
Telefon 3246.
Udlejning af Haandklæder, Viske-
stykker, Dækketøj og Toiletstabe.
Vimmelskaftet 38.

FITTINGS
+ GF +

P. E. Ehrhardt
Studiestr. 7. Tlf. 1793
Trukne Rør, G. F.
Randfittings samt
alle tekniske Ma-
skinartikler.

M. Kjær s
Smedie og Maskinfabrik
Aalborg

OST
altid bedst

J. Chr. Andersen
Vimmelskaftet 41 o. g.
Hjalmar Petersens Eftf.
St. Kongensgade 8
Udsalg: Nørrebrogade 161

OTTO SUENSON & CO.
Dr. Tvergade 7, Telefon Central 482.
Vin og Cigarer.
Leverandør til Søofficersforeningen og Officers-
foreningen.

Husk at købe Deres Kolonial, Deli-
katesser, Vine, Spirituosa, Ci-
garer, Cigaretter, Konfekt,
Chokolader og Bodega Vine hos
C. V. Olsen, Korsør, Telefon 84.
Varene bringes overalt. Leverandør til Marinen.

C. A. ROLSTED
Spiralmadrasser
Telf. Nora 625 y. Læssøgade 15
Grundl. 1878
Leverandør til Marinen

Jensen & Kjeldskov A/S
Papirhandel
Skindergade 14. Telf. 887.
Spec.: Merk. Tryksager og Protokoller.

C. B. Møller & Co. s
Cigarer og Cigaretter
er de mest velsmagende.